

J. P. Nielsen, Hans Rasmussen og Stauning) er enedes om at stille følgende Forslag:

»Folketinget beslutter:

At opfordre Regeringen til for Rigsdagen at fremsætte et Lovforslag om Nedsættelsen af et udenrigspolitisk Nævn, valgt blandt Rigsdagens Medlemmer paa den for Valg af Statsrevisorer foreskrevne Maade.«

Et *Mindretal* (Borgbjerg, Hauge, J. P. Nielsen, Hans Rasmussen og Stauning) udtaler i Betænkningen, at det »anser den nuværende Form for Behandling af udenrigspolitiske Spørgsmaal for at være ganske utilfredsstillende for Befolkningen. Det har været en Ulykke for Verden, at Udenrigspolitikken henhævet i et Mørke, der skjulte den ogsaa for Folkerepræsentationen, og det socialdemokratiske Parti maa ønske, at der sker en Forandring i disse Forhold, som nu atter raader i Danmark. Paa Grund af Forholdet til andre Nationer kan alle Spørgsmaal neppe behandles for aabne Døre, før Afgørelser foreligger, men ved den i Aarene 1914—20 gennemførte Praksis var der etableret en Form for Forhandling med Rigsdagen om disse Spørgsmaal, som gav Folkerepræsentationen Adgang til en Kontrol med Udenrigspolitikken, som nu fuldstændig savnes. Mindretallet beklager, at det nuværende Ministerium saaledes har undraget Rigsdagen enhver Adgang til at beskæftige sig med Udenrigspolitikken, og ønsker, at denne Tilsideættelse skal ophøre. Mindretallet har derfor skitseret en Plan, hvorefter der skulde afholdes regelmæssige Møder for den samlede Rigsdag, paa hvilke Udenrigsministeren skulde aflægge Beretning om de udenrigspolitiske Spørgsmaal, som maatte foreligge, og om disses Behandling, ligesom Rigsdagens Medlemmer selvfølgelig skulde have Adgang til i disse Møder at fremdrage Sager og stille Forespørgsler til Ministeren. Denne Plan har imidlertid ikke vundet Tilslutning«. Ved det af Flertallet stillede, ovenfor gengivne Forslag har Mindretallet ikke følt sig tilfredsstillt. »Det kan ikke synes tilfredsstillende, at Ministeren faar Adgang til at forelægge et mindre Udvalg af Rigsdagen de Sager, som Ministeren selv ønsker at forelægge, ej heller kan det være tilfredsstillende, at disse enkelte Medlemmer faar en Viden, som de formentlig ikke maa bringe videre til andre Medlemmer af Rigsdagen. Det maa anses for lidet heldigt, at Nævnet skal fremgaa af begge Rigsdagens Ting. En saadan Ordning vil ikke være tilstrækkelig betryggende for Befolkningen, den vil tværtimod bidrage til at sprede og forflygtige det Ansvar, som Ministeren har ifølge Forfatningen, og Rigsdagen som Helhed vil ikke opnaa nogen Sikkerhed for, at den faar Adgang til at beskæftige sig med Spørgsmaal, der i visse Situationer kan være af afgørende Betydning for hele Folket. Under disse Forhold